

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání

✓ Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapid, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro stát South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněz dají se pomocí obecních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu. Dopisy z kruhů členův a osobně uveřejněné. Musí být slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo a dopisem uveřejněno.



Nemůže být dětinštějšího klamu, než když si lidé namlouvají, že "člověk stal se pánem přírody".

O hlubokém náboženském smyslu presidenta Wilsona svědčí to, že ku svým vánočním prázdninám vybral si místo, které se jmenuje Pass Christian.

Sila autosuggesce je mocná a je dosti možno, že i Kateřina Medická namlouvala sobě a snad přesvědčila samu sebe, že měla měkké srdce, že byla dobrosrděnou!

Patříme mezi obdivovatele se nátoru LaPolletta z Wisconsinu a víme, že často měl pravdu, a však přál bychom si, aby v té kritice nové měnové předlohy aspoň jednou se mylil.

Nejenom politika, ale také zášť a nenávisť svádí dohromady podivné "noceležníky" — dokonce i úředníky Jednoty Svobodomyslných a ty nejvybarvenější římsko-katolické klerikály!

Jeden anglický list přináší článek pod názvem "Mizící republika", ale jak z dalšího jsme seznali, tou "mizící republikou" nejsou míněny Spojené Státy, nýbrž Čína, kde po republice nastala diktatura a despotismus skoro tak násilnický jako v Michigane neb v Coloradu.

Za tři roky bude tomu padesát let, co Nebraska stala se státem. Nebude do té doby mnoho pamětníků oné památné události z 1. března 1867, totiž takových, kteří již tehdy byli jinochy neb v prvním květu mužství neb ženství, a hlavy těch, kteří se toho dočkají, stříbrem se pokryly neb pokryjí, kdežto nivy Nebrasky každým jarem svěžeji zelení se odhvají a sady státu antilop nádhernější květy. To jest ten celý rozdíl mezi člověkem a přírodou — příroda věčně mladnoucí, kdežto člověk stárne a odumírá.

Jak šťastní a svojí vlastní dokonalostí nanejvýše spokojeni musí být někteří lidé. Oni patrně, když z rána do zrcadla se podívají, vidí tam zosobněné veškeré dobroty, veškeré šlechtnosti a laskavosti a ve své bohorovné dokonalosti jsou tak skromní, že tyto uslechtilé vlastnosti tak úzkostlivě skrývají, aby nikdo o nich nevěděl, nikdo jich nezahlédl, kteří nejsou tak dobří, šlechtní a laskaví, že dokonce dýchají tentýž vzduch jako oni — kdož neznají nudy, nenávisť, pychy, zášť, kteří z věra dlouho nemohou usnouti saným přemýšlením, jak by někomu nějaké dobrodiní nějakou službu prokázali? Ah, ano, Fallstaffe, nebyl to sám, jenž byl již přesvědčen, že všechny květy rytířstva by vyhybnul, kdyby tebe hroula zemská setřásla!

ZENA NOVINÁŘOVA.

V minulých dnech zemřela v Chicagu pí. Antonie Geringerová, manželka p. Augusta Geringera, vydavatele několika časopisů a zakladatele prvního česko-amerického deníku. Žili spolu čtyřicet let a jejich stezka životní nebyla vzděky širokou silnicí aniž měkkým pažitem, a třeba že ta stezka životní na konec stala se pohodlnou, bude opuštěnou a smutnou pro toho, jenž nadále sám po ní kráčet bude; neboť August Geringer, ačkoli celý dospělý svůj věk strávil v tak zvaném veřejném životě, byl vždycky, jak říkáme, domácím člověkem — žil své rodině a svému obvodu.

Pisatel těchto řádků poznal prvního pí. Geringerovu, když byl zaměstnán v závodě jejího manžela, v letech 1889-1891, a ovšem že zosnulá byla jednou z nejznámějších paní v Chicagu, ježto v národním životě konala svoji povinnost a přináležela k více spolům, avšak nikdo nebyl by v ní hledal manželku jednoho z nejbohatších Čechů v Chicagu. Vystupovala skromně a skromně se vzděky strojila, hmotný úspěch, prosperita, ji nezaujala, nezkazila, jak se často s lidmi stává. Řekně-li se, že Antonie Geringerová byla vzornou, odhlanou manželkou a laskavou, shovívavou matkou, sotva mohla by se jí vzdáti větší chvála, neboť byla to domácnost, v které snažila se uplatňovati svůj uslechtilý vliv.

Jako žena novináře nesla pí. Geringerová svůj díl životního břemena, ačkoli osud byl k ní milosrdným v tom, že byla ženou novináře-vydavatele, že bylo jí dopřáno spatřiti a těšiti se z ovoce dlouholeté práce. Trochu opožděně, poněvadž nenahlédli jsme do časopisů chicagských v době úmrtí, věnujeme této skromnou vzpomínku ženě novináře a zároveň redakce i vydavatelství "Pokroku Západu" vyjadřuje svoji upřímnou soustrast pozůstalému manželovi, p. Augustu Geringerovi a celé rodině.

Ze životopisných dat o zosnulé vyjímáme ze "Svornosti":

Pí. Antonie Geringerová, rozená Kolářová, narodila se v Mej slovicích, hejmanství mirovického v Čechách, a později odstěhovala se se svými rodiči do Milína, kde tato vlastnila zájezdní hostinec. Jako šestileté děvče ztratila svoji dobrou a pečlivou matku a od té doby hospodařila s otcem svým až do 4. února r. 1869, kdy se provdala za vydavatele "Svornosti", p. Aug. Geringera. Téhož roku v červnu odebrala se se svým manželem do Ameriky, kam přibylí dne 20. července.

Kromě hlubokým zálem sklíčeného manžela zanechala zde čtyři děti: dcera Vlastu, jež provdala se za spisovatele a cestovatele p. E. St. Vráze, a Augustu, jež je manželkou redaktora p. R. J. Pšenky, dále syny Miloslava a Vladimíra a dvě vnoučata, kteří všichni naplnění jsou bezmezným zálem a smutkem. Zarmoutila je pouze jednou a to, když je opustila! — Dle přání zesnulé byly její tělesné pozůstatky spáleny a pohřben konán v pondělí, 29. prosince.

KDYŽ SRDCE LIDSKÁ MLUVÍ.

Na štědrý večer v Chicagu navštíveno bylo 20,000 chudých domů a podarování ti, na něž štěstěna zapomněla. Vzpomněli si na ně, na děti chudiny, lidé, vůči nimž osud byl štědrějším, a denní časopisy a pošta byly prostředníky mezi těmito dvěma póly společnosti lidské. Nebyla to žádná veřejná, okázalá dobročinnost. Byli vysváni chudí lidé ve městě, aby se přihlásili u časopisů, udali, kolik dětí členů v rodině, a tyto dopisy odevzdaný byly opět těm, kdož chtěli někomu radost udělati a učiniti zároveň dobrou skutek. Myšlenka tato, která původně vstala vznik svůj v Chicagu, ujača se také v jiných městech a v Omaze rovněž "good fellows." Jak tato družina pojmenována, rozšířil radost vá mužů.

Jeden z nich o dva dny později poslal dopis tohoto znění: "Jednomu anglickému deníku, v němž

tato myšlenka "good fellowship" byla nejvíce fedrována:

"V odpověď na appel obsažený ve vašem dopise ze dne 18. prosince, moje žena a já zavítali jsme do čísla domu tam udaného a našli matku a sedm dětí, na místě třech, jak jste se zmínil. Ničméně postarali jsme se o celou rodinu, také o upracovanou matku, a na štědrý večer dodali jsme tam osobně pě košíků plných oranžů, cukrovinek, ořechů, hraček, (zrovna, co si každé z dětí přálo), loutek, kabátů, střevočů a punčoch a šaty pro matku. Radost zářící na obličejích těchto drahých drobných dětí a "Báh vám žehnej," plačící matky, jež políbila ruku mé ženy při rozloučení, více než odměnilo nás za naše úsilí "přiněsti Santa Clause" do jednoho domova v Omaze a radost dávatí, která jest požehnanější nežli přijímání, nikdy nám oběma tolik v mysl se nevstřípala. Děkuje vám za příležitost prokázati nepatrnou službu v této veliké a dobré věci Omaha Good Fellow klubu z r. 1913, jsem váš..."

V tentýž den, 26. prosince, Spojený tisk rozeslal z Chicaga následující zprávu:

"Pan Wagner Alling navštívil včera rodinu Franka Klímka, jenž postřelil Allingova bratra Charlese, způsobiv mu ztrátu pravého oka. Klímek po té spáchal sebevraždu. Navštíve byla učiněna na žádost Charlese Allinga, jehož pravé oko bylo vyřazeno na štědrý večer a jenž má před sebou týdný utrpení v nemocnici. Zraněný našel svého bratra, a by vzal vánoční útléhu ženě a dětem Klímkovým a přihlédl, aby ne jim nesházelo a ujistil je jeho odpuštěním. Alling, jenž byl právním zástupcem státní zdravotní rady, dořídil Klímku u svědění pro provozování lékařství bez licence. Klímek napadl Allinga v jeho kanceláři, střeliv jej do oka a pak smrtelně střelil sám sebe."

Jsou to dva zajímavé obrázky, jsou to dva doklady dobrosrdčnosti, kterou třeba někteří lidé vůbec chápat nedovedou, avšak jsou dobrá srdce v lidských hrudích a celý svět se usmívá, i skrze slzy se usmívá, když dobré srdce lidské promluví.

NEBEZPEČÍ NÁBOŽENSKÉ ŠÍLENOSTI.

Pod tímto ohlavením "The Danger of Religious Lunacy" uveřejňuje v omažském "World-Herald" dopis Rev. John Williams, episkopální duchovní, který hodláme uveřejniti bez nějakých obšírnějších poznámek a pouze se zmíníme o autoru a okolnostech, za nichž byl napsán.

Rev. Williams jest stařec, snad již asi 80-letý, avšak málo jest v Omaze lidí tak duševně čistých, jako on a snad ještě méně těch, kdož na svět a lidi pohlíželi by okem tak shovívavým, jako tento duchovní, jenž svůj životem získal si lásku a úctu všeobecnou. Podnět k tomu dopisu zavdal tak zvaný dobročinný ples, z něhož čistého zisku mělo být a bylo použito na podporu City Mission, kde dostává se pomoci těm nejubožejším lidem. Proti pořádání tohoto plesu postavili se skoro všichni protestantská duchovní, že prý tam mělo být, a také bylo, tančeno "tango," a hrozilo dokonce prohlášením bojkotu proti City Mission, zdali takové "pořádkové peníze" přijme. Dopis, jako odpověď na to mravní rozhnutí, jest adresován redaktoru "World-Herald," a zní:

"Na všecko, co bylo osobně vám a mně, spoluhříšníkům, váš článek byl dostatečnou odpovědí p. Douglasovi (jednomu z protestantských duchovních). Avšak jsou jiné věci v jeho dopise, které snad dobře bylo by napravit. On praví: "Nyní jest to jeho (Rev. Williams), výsadou vynášeti rozsudek nad ostatními křesťanskými duchovními, když používají svého Bohem jim daného práva odsuzování hostince, nevěstince a neslušného tance, neb kteréhokoliv jiného zla, jež ohrožuje mravní a společenské blaho obec." Jiný duchovní prohlásil prý ve schůzi, kde zrušiv byl naplán dobročinný ples, že srušením duchovních jest "márčím Boha."

Tak tedy hlas většiny v oně schůzi jest vyhlášen za hlas Boha. To jest malá pozměna na "Vox populi, vox Dei" (Hlas lidu, hlas boží). Avšak ani já ani vy, nevěříme, že jest to nevyhnutelná pravda. Když většina sdružení duchovních odepřela naslouchati hlasům jejich rozumnějších a zdvořilejších křesťanských bratří, aby připustili a vyslechli výbor pořadatelů dobročinného plesu; když v malicherném způsobu hráli úlohu papeže Řehoře VII. a Jindřicha německého v Canosse, a podrobili plesový výbor pokání v předstí, když později chtěli vynutiti slib od výboru, že dobročinný ples bude veden "slušně a počestně," jasně ukázali, že potřebují služeb společností psychiatričtů, aby se obrátili jejich případem.

Co do "Bohem daného práva k odsuzování hříšců hostince a nevěstince," mohu pouze říci, že p. Douglasův Pán měl ta práva ve svém vlastním jméne a osobě. A přece nechtíme, že použival těchto práv k odsuzování nevěstince a o pílci Jerusalema. Jsou služebníci větší, než jejich Pán? Jsou jejich práva dalekosáhlejší? Byli to Fariseové, kteří odsoudili "ženu, která zheřela," nikoli Kristus. On byl přítelem nevěstky, nikoli její vášnivý odsuzovatel. Avšak on pravil: "Požehnaní buďtež milosrdní, neboť oni obdrželi milosrdenství." Hříšce nevěstince, jsou hohule, příliš často hříšce těch přispříšliv umravňujících v kostelích.

Před mnoha léty jistý mladý muž přišel ke mně, jenž nebyl jsem jeho duchovním. Vyprávěl mně, že nechtěl využítkovat mládě křesťanské dívky, která pracovala pro jeho matku, s přírozeným následkem. On chtěl napravit křivdu, pokud se to dalo a pojati za manželku dívku, které u křivdil. Jeho křesťanská matka protestovala, ačkoli ubohá dívka měla na výběr mezi nevěstincem nebo zničením sebe sama i dítky. Přišel ke mně o radu. Já dal jí ihned: "Jděte," pravil jsem, "tak rychle, jak vás nohy ponosou, vyzdvihněte si povolení k sňatku a přijďte ke mně s dívkou, které jste ukřivdil. Jste do společný. Vaše matka nemá zde žádných práv. Vy jedině můžete napravit křivdu, která tžívá vaši duši." On uposlechl mé rady a v méně než hodině jsem je oddal. Ona jest dnes v Omaze, vážená manželka a matka. Tvrdá křesťanská matka, která chtěla zneuctiti ženu i vlastního syna, byla členem prominentního kostela, jehož přítomný kazatel byl mezi těmi, kdož odsuzovali dobročinný ples.

Opět, asi před dvaceti léty, vážená křesťanská rodina byli mémi sousedy; otec, matka a pět dětí. Poznali lepší dny. Nejmladší dcera zemřela v divé nevinosti života, a já ji pochoval. Tři dcery byly velmi slibná, půvabná děvčata. Toužily po drahých šatech, avšak rodiče jecht mohli jim dáti pouze prostě šaty. Byla jiná cesta: a ty ubohé dívky krádele po té cestě rychle. Potkal jsem dvě z nich jednou, a poněvadž znal jsem je dobře a litoval jich, skoro mimovolně smešli jsem klobouk a promluvil na ně. Slyš domů a řekly starší sestře, co jsem učinil. Byly překvapeny a rozlištěnny nad tím pouhým činem poznání s mé strany. Za nějakou dobu potom jedna z těch dívek na smrt onemocněla. Požalala pro mne. Pochoval jsem jí před tím otec i matka, zdrcené hanbou dětí. Ovšem, s radostí vyhověl jsem přání umírající dívky a navštívoval jí často. Zemřela, litujíc svých poklesků. Celá rodina přináležela k jednomu z našich nejprominentnějších kostelů. Jedna dobrotná žena onoho kostela, jejíž jméno jest přislovočným pro každou dobrou práci a laskavé slovo v tomto městě, stála po mém boku, jak pohlíželi jsme na vyzřelý, nemocný slibný obličej, mrtvé dívky v její rakvi. Pravila: "Pane Williams, ženy Prvního — kostela mého zachránily tyto dívky. My jsme to nečinily, poněvadž nekusaly jsme povinnost svoji vůli." Myslíte, že měla pravdu. Aspoň se mály o to pokusit, a toho nečinily.

Opět, dům útulku a milosrdenství byl otevřen v severní části města spolkem vynikajících křesťanských žen. Byl zván The Open Door (Otevřené Dveře). Mnohé dívky, proti nimž bylo více hřešeno, nežli ony samy zheřely, vešly do jeho hostinných dveří. Jejich hanba byla zakryta. Byly po čase poslány ven s vybitnutím, aby nehrěšily více. Avšak, běda! Den nadešel, kdy nadšené ochablo, víra poklesla a některé z žen myslely, že "povzbuzovaly hříšce." Během času všechny neb skoro všechny vypadly z této křesťanské práce. Jedna srdnatá malá žena, světice, zda vůbec kdy nějaká byla, odepřela vzdáti se. Dům byl v dluzích. — Matrona nebyla placena. Spížírna byla prázdna. Tato neobřezaná křesťanská žena, pravím, odepřela vzdáti se. Appelovala na svého duchovního, na ženy svého vlastního kostela. Byly laskavé, avšak chladné. Opustila tedy svůj vlastní domov, vešla do Open Door, stala se jeho matronou, ošetřovatelkou, zásobovatelkou, poslednějši za dne, prvníjši za noci. Prošla statečně světské lidi o uhlí, potraviny, o všecko, co potřebovala. Avšak byl to beznadějný zápas. Dala mne zvoliti členem jejího sboru důvěrníků. Tímto způsobem zjistil jsem poměry v onom ústavě. Učinil jsem veřejnou výzvu o fondy na zaplacení dlhu. Učinil jsem onu výzvu v dopisové rubrice deníků listů a na "světských lide" města, zrovna jako činí slečna Magee (ředitelka City Mission), když ti svatí na ni zapomenou. Získal jsem téměř dosti peněz na vyrovnání dlhu The Open Door, a pak jsem usiloval, aby ta statečná malá baptistická dáma zavřela onu nemocnici pro chybující, tak aby zachránila svůj vlastní život. Zdráhavě k tomu svolila, avšak sama nucena byla uhlížit se na lůžko, s něhož nepovstala šest měsíců a pak pouze jako troška svého dřívějšího já. Složila již hlavu svoji k věčnému odpočinku, a tudíž mohu prozraditi její jméno, pí. George W. Clarková. Přejí si, abych byl tak jist spasením své vlastní duše, jako jsem o jejím. Jsou dívky roztroušeny po celé této západní zemi a mnohé z nich v tomto městě, které děkují navrácení žen šké etí její materské oddanosti. Pan Clark dosud jest s námi. Občas dívka v některém z našich krámů promluví na něho a sdělí mu, že jest jedním z děvčat paní Clarkové. Většina těchto ukřivděných, zraněných dívek byly by rozmožily hříšce nevěstince, neboť muži jako p. Douglas používají "svého Bohem daného práva k odsuzování," nebyti pí. Clarkové, jejíž požehnané, svaté památce já vzděky hlavu v úctě sklomím.

Já nemám žádnou velmi vysokou úctu pro "mluvěho Boha" většiny sdružení duchovních, třeba že za něco podobného se vydává. Mám ji však pro rozumné, zdvořilé křesťanské gentlemany menšíny, kteří čas od času ehtějí tu většinu zachrániti od jejího vlastního bláznovství. Jeden z těchto gentlemanů, kterého vždycky rád vidím, žádal mne nedávno, abych veřejně kritisoval jednaní sdružení pro pozvání pověstného Billy Sundaye, aby kázal "ryjavě" v Omaze. Meji odpovědi bylo: "Oh, to jest vaší povinností, nikoli mojí. Pište sám." To jest, v doslovném překladě, článek Rev. Williamsa, a kdybychom k němu přece něco dodati měli, bylo by to: Jistý druh křesťanství jest jako jistý druh svobodomyslnosti, samé dogma, samá slova a hesla a žádný cit, žádná lidskost.

NEVÝHODY DOBROSRDČENOSTI.

Padl nám do oka článek pod tímto titulem na ženské stránce naší milené souosky z Dvanácti ulice, a poněvadž jest dosti pravděpodobno, že i naši členští budou zvědaví, jaké jsou ty "nevýhody dobrosrdčnosti," zde jej otiiskujeme.

NEVÝHODY DOBROSRDČENOSTI.

Padl nám do oka článek pod tímto titulem na ženské stránce naší milené souosky z Dvanácti ulice, a poněvadž jest dosti pravděpodobno, že i naši členští budou zvědaví, jaké jsou ty "nevýhody dobrosrdčnosti," zde jej otiiskujeme.

"A když někomu pomůžete, obyčejně si ten člověk myslí, že má za to proti vám pořadavek na věčné časy a že je to vlastně vaší povinností neustále mu býti k službám. Takovému můžete prokazovati dobrodiní a služby po dvacet let, a když byste pak pouze jednou něco odepřeli, bývá uražen a má na vás větší zlost, nežli na toho, kdo mu neudělal nikdy nic dobrého.

"Sobei těchto nesnáží nemají. Ti neudělají pro žádného nic a také se od nich nic neočekává." Jest to na pohled zcela nevinný článek, zrovna jako některé jiné z těch "otrávených šípů," mřízeny a vyslány, avšak vzpomínáme-li si, na Někoho opravdu znamenité se hodí.

Zesnulý pan Edward Rosewater prokázal Někomu dobrodiní, velké dobrodiní, žádný česko-americký novinář nepřišel k listu a obchodu tak snadno, jako ten Někdo. Nebyl to sice velký list a velký obchod, ale byl to přece jenom začátek a nikdo jiný neměl před sebou tak široké a vděčné pole, jako ten Někdo. A pak pan Edward Rosewater byl k službám tomu Někomu přes dvacet let, pomáhal mu v politických kampaních a všemožně v obchodě a poučce jednou tomu Někomu něco, nikoli odepřel, ale nemohl udělati, co si přál, a pak ten Někdo cítil se uražen a dostal na něho zlost, kterou si vyléval při každé příležitosti až do smrti p. Rosewatera.

Na toho Někoho by se ten článek tedy hodil, avšak tomu, na koho jest mřen, nikdy žádné dobrodiní nebylo prokázáno, o žádné se neprosil a žádného nikdy nepotřeboval, kdežto prokazoval služby byly všechny a jeho strany a prospěch a užitek z nich na té druhé straně, na kteréž nyní jest zároveň surový nevědek. Co pak se týče dobrosrdčnosti, tu opravdu ten, na něhož článek jest mřen, poznal, zvláště v době sjezdu Západní Česko-Bratrské Jednoty ji poznal, slečno R. R. A když to přijde na ty osobní věci, na nichž veřejnost sotva má nějaký zájem, v nikom za celý život svůj se tak nezmylil, jako v tom, kdo nyní před celou veřejností vyčítá mu dobrodiní a služby, jež nikdy prokázány nebyly.

ČESKÁ AMERIKA PŘED TŘÍCETI LÉTY.

Jest zajímavá čísti dopisy v Pokroku Západu před třiceti lety, jak krajané píšou, že se přistěhovali do poustín, v kterýchžto "pustinách" pozemky mají nyní hodnotu až \$100 akry a jsou to husté zalidněné kraje.

Redaktor Pokroku Západu se dostal do ostré polemiky s redaktorem Dennice Novověku k vůli povolení jednoho úmrtí u Č. S. P. S. (\$1,000) ve prospěch Ústřední Matice Školské. Redaktor P. Z. tvrdil, že to bylo nezákonitě, začež byl nazván redaktorem D. N. "chlupozpyteem" totiž někým, jenž ve všem hledá chlup a pak red. P. Z. uveřejnil dlouhý článek, který nadešal "Ejhle člověku!" Proč šel až na horu Kalvárii pro toho "ojhle člověka", že článku nevyssvítá, ale "pád-ným" jest dost.

"Domácnost" přinesla zdarilé podobizny houslisty Čapka a Josefa Baráka, který v listopadu předešlého roku v Praze zemřel a oznámila, že po "mnohonásobných pokusech podařilo se jí vniknouti do tajemství vynálezu fotorytce," čimž prý bude jí umožněno častěji vyobrazení přinašeti.

Koncert houslisty Čapka v Milwaukee, kam se vrátil ze studií na pražské konservatoři, setkal se s velikým úspěchem a četné shromáždění se obecenstvem nadšeno bylo výkony mladého umělce.

Bolest! Mučivá, ustavičná bolest! Jak těžce se snaží! Jaké útrápy, je-li již pryč. Žádný protisvědek nezíská si vděčnost trpělivě tak, jak to činí světoznámý kotvořící Pain Expeller pro revmatismus a nervové bolesti. Nebojího, 25 a 50 centů. Adv